

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 63/05-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Štefana Krištofa, bytom P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 3 Nt 152/2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Štefana Krištofa o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2005 doručená sťažnosť Štefana Krištofa, bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Trenčín (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 3 Nt 152/2001.

Z obsahu sťažnosti a z pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 639/87 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 To 856/87 odsúdený pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 a 4 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov.

Dňa 6. decembra 2000 sťažovateľ podal Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, v ktorom namietal, že znalecký posudok o vykonanej súdnej pitve bol v konaní sp. zn. 5 T 639/87 vypracovaný MUDr. P. S., ktorý nebol v tom čase zapísaný do zoznamu znalcov. Uvedený podnet ministerstvo odstúpilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“).

Generálna prokuratúra prípisom č. k. IV Pz 17/01–24 z 1. marca 2001 oznámila sťažovateľovi, že na základe jeho podnetu zo 6. decembra 2000 doplneného podnetom z 20. februára 2001 bol preskúmaný spis okresného súdu sp. zn. 5 T 639/87, pričom bolo zistené, že nielen MUDr. P. S., ale ani MUDr. M. G., ktorí podávali v predmetnej veci znalecký posudok, neboli v čase prerokovania veci zapísaní do zoznamu znalcov. Túto skutočnosť hodnotila generálna prokuratúra ako skutočnosť nie právnu, ale skutkovú, ktorá v čase rozhodovania nebola príslušným súdom známa a ako taká zakladá skôr zákonný podklad na podanie návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 277 a nasl. Trestného poriadku, pričom podľa názoru generálnej prokuratúry obnova konania má pred sťažnosťou pre porušenie zákona prednosť, pretože v jej rámci možno a aj treba vykonať nové dokazovanie.

Dňa 8. marca 2001 sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania z dôvodu, že znalci z odboru patológie, ktorí v jeho trestnej veci vypracovali znalecký posudok, v čase vypracovania znaleckého posudku neboli legitímnymi znalcami, a preto nebola zákonným postupom určená príčina smrti v jeho trestnej veci a okresný súd rozhodol na základe chybného postupu konania. O tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 3 Nt 152/2001 z 26. marca 2003, ktorým návrh na povolenie obnovy konania zamietol z dôvodu, že napriek tomu, že znalecký posudok z odboru patológie vypracovali znalci, ktorí neboli zapísaní v zozname súdnych znalcov, títo znalci zložili pred vypracovaním znaleckého posudku sľub podľa § 6 zákona č. 36/1967 Zb. o znalcoch a tlmočníkoch v znení neskorších predpisov, a preto nemožno túto okolnosť považovať za takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť posudku a na jeho účinnosť. Ďalej okresný súd vyslovil názor, že skutočnosti tvrdené sťažovateľom nie sú nové, pretože

v zmysle § 278 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať za nové skutočnosti alebo dôkazy tie, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, príp. ich nevyhodnotil správne. Napokon okresný súd v uvedenom rozhodnutí poukázal na to, že v prípade skutočností, ktoré uviedol sťažovateľ, nejde ani o takú skutočnosť, ktorá by mohla odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine, pretože vina bola odsúdenému preukázaná na základe aj ďalších dôkazov zabezpečených v spisovom materiáli.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 28. marca 2003 sťažnosť, v ktorej jednak opätovne poukázal na skutočnosť, že znalecký posudok nevypracovali znalci zapísaní do zoznamu znalcov, a jednak že okresný súd na verejnom zasadnutí v konaní o povolení obnovy konania neprihliadol na tú časť sťažovateľovho návrhu na povolenie obnovy konania, v ktorom sťažovateľ napádal použitie „*poznámok*“ vedených pod č. 131/a ako dôkazu v konaní.

O tejto sťažnosti krajský súd do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti (dva roky) dosiaľ nerozhodol. Túto nečinnosť krajského súdu považuje sťažovateľ za „*neodôvodnený a účelový prietah a poškodenie môjho ústavného práva*“.

Z týchto dôvodov sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiada odstránenie neodôvodnených prietahov v konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 Nt 152/2001 a priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk za porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom Krajského súdu v Trenčíne v súvislosti s konaním o obnovu konania, ktoré je vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 3 Nt 152/2001 dochádza k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 100/03).

V konaní o návrhu na obnovu konania - v štádiu do rozhodovania o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania - nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, pretože nejde o rozhodovanie o hmotnom práve a o odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci (mutatis mutandis III. ÚS 187/02). Takéto rozhodnutie týkajúce sa práva sťažovateľa bolo totiž už vydané v pôvodnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 856/87 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 To 856/87 a v zmysle § 277 Trestného poriadku predstavuje dôvod, pre ktorý nemožno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, pokiaľ nebola povolená obnova konania. Právna neistota sťažovateľa bola odstránená právoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 856/87 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 To 856/87 zo 16. decembra 1987. Dôvod, pre ktorý nemožno v trestnom stíhaní pokračovať, odpadne len za predpokladu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania, keď by okresný súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prejednal. V tomto štádiu by už preto išlo o rozhodovanie o hmotnom práve a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím a prichádzala by teda do úvahy aj aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. III. ÚS 191/02, I. ÚS 24/03, IV. 185/04).

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu

v predmetnom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2005